

## CORPUS CHRISTI

*Homilia pronunciada a la Catedral Basílica de Sant Pere de Vic, 2 de juny del 2013*

Sr. Degà i membres del Capítol,  
Germans preveres i diaques,  
Religiosos i religioses,  
Srs. Regidors de l'Ajuntament de la ciutat de Vic,  
Germans i germanes, tots fills estimats de Déu.

La nostra celebració de Corpus a la catedral de Vic coincideix en el temps amb la pregària d'adoració eucarística que presideix el sant pare Francesc a la basílica de Sant Pere de Roma, dins els actes propis de l'Any de la Fe. És voluntat del Papa que ens unim tots els bisbes en les nostres catedrals i tots els cristians en les seves comunitats en aquesta adoració eucarística que porta per lema «Un sol Senyor, una sola fe». Que tots preguem junts a la mateixa hora arreu del món és expressió de la profunda unitat que hi ha en l'Església entorn de Jesucrist, el nostre Mestre i el nostre Senyor. És la primera vegada que això es fa i, per tant, és un esdeveniment històric, al qual nosaltres, la nostra diòcesi i la nostra catedral, no podíem faltar. Ens hi unim amb la celebració de la missa del dia de Corpus i amb la processó eucarística pels carrers i places de la nostra ciutat. Que sigui, doncs, la nostra actitud adoradora de Jesús realment present en el sagrament de l'Eucaristia, la que sigui més i més present en el nostre cor i en els nostres gestos en la celebració de Corpus a la nostra catedral.

Celebrem la solemnitat del Cos i de la Sang del Crist en l'Any de la Fe. El nostre catecisme ens ensenya que l'Eucaristia és la síntesi i la suma de la nostra fe (núm. 1327). Tota la nostra fe es fa realitat tangible, encara més, realitat d'aliment en l'Eucaristia. La nostra fe cristiana troba en l'Eucaristia la seva concreció, davant la qual es posa a prova la seva autenticitat. Recordem solament aquell episodi de l'evangelí, quan Jesús fa el discurs del Pa de Vida i va avançant des de la fam de pa dels homes a aquell que pot saciar del tot el cor humà, el qui és el Pa vivent baixat del Cel, el Pa que el Pare dona per a la vida del món, Jesucrist, el seu Fill. Però encara avança més Jesús i els diu clarament: *Qui menja la meva carn i beu la meva sang, té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia. La meva carn és veritable menjar i la meva sang és veritable beguda* (Jn 6,54-55). I per aquesta afirmació, com ens diu l'evangelista, molts dels seus seguidors van tornar enrere i no anaven més amb ell; però Simó Pere va donar la resposta del veritable seguidor: *Senyor, a qui aniríem? Vós teniu paraules de vida eterna, i nosaltres creiem i sabem que vós sou el Sant de Déu* (Jn 6,68-69).

Sí, l'Eucaristia, com la creu, és pedra d'ensopec per als qui no posen del tot la confiança en Jesús. L'Eucaristia és el sagrament en el qual es posa a prova l'autenticitat de la nostra fe, l'autenticitat del nostre seguiment de Jesús. Acollir en la fe el do de l'Eucaristia és acollir el mateix Jesús. La festa de Corpus va ser instituïda en un moment en què l'Església va prendre més i més consciència de la realitat de fe de la presència real de Crist en el sagrament de l'Eucaristia. També els corrents de pensament que posaven en dubte aquesta fe de sempre de l'Església van fer que el Poble de Déu reaccionés amb més fe i amb més devoció. Arreu de l'Església —i entre els primers la nostra diòcesi— es va fer de la festa de Corpus, amb la processó, una expressió pública de la fe de l'Església en referència a l'Eucaristia: sota les espècies consagrades del pa i del vi, el Crist mateix, vivent i gloriós, és present d'una manera veritable, real i substancial, el seu Cos i la seva Sang, amb la seva ànima i la seva divinitat. I amb paraules del Concili Vaticà II: «L'Eucaristia conté tot el tresor espiritual de l'Església, que és el Crist mateix, la nostra Pasqua» (PO, 5).

Aquesta és la nostra fe. Ningú no es pot dir autènticament cristià sense aquesta fe de l'Església, que té el seu origen en les mateixes paraules de Jesús, com ens ha referit sant Pau en la seva primera carta als cristians de Corint: *Aquesta tradició, que jo he rebut i que us he transmès a vosaltres, ve del Senyor... Prengué el pa... digué: Això és el meu cos ofert per vosaltres. Feu això per celebrar el meu memorial... Prengué el calze.. i digué: Aquest calze és la nova aliança segellada amb la meua sang.*

I aquesta fe té unes conseqüències per a la nostra vida. Com que el Crist mateix és present en el sagrament de l'altar, cal retre-li un culte d'adoració. I quan parlem d'adoració entenem l'acte primer de la virtut de la religió, de la nostra relació de fe amb Déu. Adorar Déu és reconèixer-lo com a Déu, com el Creador i el Salvador, com a Amo i Senyor de tot el que existeix, com l'Amor infinit i misericordiós. Adorar Déu és reconèixer, amb el respecte més gran i la màxima submissió, el «no-res de la criatura», que només existeix per Déu. Adorar Déu és, com fa Maria en el Magníficat, lloar-lo, enaltir-lo i humiliar-se un mateix, bo i confessant amb agraïment que ell ha fet meravelles i que el seu nom és sant. L'adoració del Déu únic allibera l'home de replegar-se en si mateix i de l'esclavitud del pecat i de la idolatria del món (cf. CEC, 2096-2097).

Adorar Crist realment present en l'Eucaristia és reconèixer amb els ulls de la fe que ell continua misteriosament, sacramentalment enmig nostre, com aquell qui ens estima i es lliura per nosaltres. La presència real de Crist en l'Eucaristia no és merament estàtica, sinó dinàmica: ell se'ns dóna contínuament, ens estima sense cessar, com una font de vida eterna que no para mai de rajar. El seu cor traspasat en la creu per la llança del soldat no cessa de donar-nos l'amor misericordiós de Déu. Ens deia el beat Joan Pau II, papa: «L'Església, el món tenen gran necessitat del culte eucarístic... Que la nostra adoració no cessi mai.»

I ara us obro el meu cor de bisbe i us dic el que em brolla del cor en aquesta mateix línia del papa Joan Pau II: com m'agradaria de veure en tots els nostres diocesans el gest d'adoració propi de la nostra cultura, posar-nos de genolls davant Crist present en l'Eucaristia! Quina font d'autèntica llibertat és que els qui no tenim impediment físic ens posem de genolls en el moment de la consagració de la santa missa! Com somio que els nostres sagraris estiguin en uns llocs autènticament dignes i siguin visitats contínuament pels cristians! Com m'agradaria que, per al bé dels nostres pobles i famílies, augmentessin els moments d'adoració eucarística en les nostres parròquies i comunitats! I per què no ens plantejem com a proposta per a viure la nova evangelització que en les nostres parròquies pugui néixer l'adoració perpètua de l'Eucaristia? La nostra diòcesi, si vol tornar a ser missionera i terra de sants, com de fet ho és, necessita del culte eucarístic ben present arreu d'ella. Depèn de tots nosaltres que això sigui possible!

L'Eucaristia és la síntesi i la suma de la nostra fe, i, per això mateix, és la font de la caritat en l'Església. Tota la caritat, tot l'amor autèntic de l'Església i de tots els seus membres brolla de l'altar de l'Eucaristia. La col·lecta econòmica d'aquesta missa serà íntegrament per a Càritas. I Càritas no és una mera institució que neix de l'Església, sinó que és la caritat de l'Església feta institució a favor dels més desfavorits d'entre nosaltres, sense fer cap distinció d'origen, de llengua, de raça, de religió. Càritas és nostra. Càritas és, en el seu origen i en les seves finalitats, la missa que no acaba, sinó que continua en la nostra caritat, la que hem menjat i begut en l'Eucaristia, que es fa concreció en els més pobres. L'Eucaristia és la font de Càritas.

Aquest és el repte per a tots nosaltres que participem en l'Eucaristia i dels qui tenen l'encàrrec de l'Església per a donar vida pròpia a Càritas.

Siguem, doncs, ben generosos en la nostra aportació econòmica en la col·lecta a favor de Càritas. L'Eucaristia compromet a favor dels pobres. A fi de rebre veritablement el Cos i la Sang del Crist lliurats per nosaltres, hem de reconèixer el Crist en els més pobres, germans seus. Tinguem presents les paraules de Jesús als seus deixebles davant aquella multitud afamada, que hem escoltat en l'evangeli d'avui: *Doneu-los menjar vosaltres mateixos*. El papa Francesc comentava aquestes mateixes paraules en la missa de Corpus a Roma, dijous passat, com un invitació a compartir. Deia: «En l'Església i en la societat, una paraula clau de la qual no hauríem de tenir por és "solidaritat", saber donar, o sigui posar a disposició de Déu allò que tenim, la nostra humil capacitat, perquè solament compartint, en el do, la nostra vida serà fecunda, donarà fruit. Solidaritat: una paraula malvista per l'esperit mundà!»

Que en aquesta Eucaristia i la processó que la segueix, ben units al Sant Pare en pregària d'adoració eucarística, resti en el nostre cor el que ell va dir en la missa de Corpus: «Preguntem-nos aquesta tarda, adorant Crist realment present en l'Eucaristia: Em deixo transformar per ell? ¿Deixo que el Senyor que se'm dóna, em guï a sortir cada vegada més del meu petit recinte, a sortir i no tenir por de donar-me, de compartir, d'estimar-lo, a ell i als altres?»

Que santa Maria, plena de fe i de caritat, intercedeixi per nosaltres. Amén.